

26

שנה ל'צאת העלון

"שמעו ותחנו נפשכם"

העורך: הרב יצחק עידן ובר ארייל שליט"א

גלוון מס' 863

מתורתו של הגאון הצדיק רבי משה ובר זי"א

כ"י תשע"ז אדר תשע"ח – נא לא לעין בעלון בשעת התפילה ובקריאת התורה

ח"י אדר תש"ס - ח"י אדר תשע"ח

ח"י שיט להסתלקתו של גונה"ץ המשפע רבי משה ובר זי"א

(משלי ייח) גם מתropa במלاكتו אח הוא לבעל משחית, גם מתropa במלاكتו, זה אחchorosh, שביטל מלاكت בית המקדש, אח הוא לבעל משחית, זה נבוכדנצר, שהחשית בית המקדש". כמו כן רמז מרדי לאסתר, אם החרש תחרישי בעת הזאת, שהמן יצאה להשמדת הרוג ולאביד את כל היהודים, ואם החרש תחרישי בעת הזאת, זה נקרא מתropa במלاكتו, אח הוא לבעל משחית, זה המן הרשע, וזהו הגעתם למלכות, את תהיה דומה חס ושלום מלכות אהשורי, שהוא נקרא מתropa במלاكتו ואח הוא לנוכדנצר. מתוך הספר "ירם משה" להג"ץ המשפע הרב משה ובר זי"א)

איש יהודי – כל הכהן בעבודה זהה נקרא יהודי (מגילה יג, א)

אפשר לפרש על פי המדרש רבה (בראשית צד, ג): "אותן העגולות של פראה לשאת אותו הייתה עבדה זרה קוקה עליון, עמד יהודה ושרפון, למוד הוא השבט הזה להיות שורף בעבודה זרה", אך כל הכהן בעבודה זרה נקרא יהוד עיל שם יהודה.

כ"י אם החרש תחרישי וגוי, אם לעת צאת הגעת למלכות (ד, יד)

אפשר לפרש על פי מה דאיתא במדרש רבה (אסטר א, א): "הדא הוא דכתיב

אמרותינו

העיקר הוא המעשה

"ואני קרבת אלוקים לי טוב"

הר"ח רבי משה אייזנברג שליט"א מושוח עם עורך העלון שייח"

ריך של צחנה. רבי משה הכנסו לביתו, רחץ את גופו וdag להלבשו בגדיים חדשים. הוא קיים ברמ"ח אבריו ושות"ה גידיו את המצוה של "ואהבת לרעך כמוך". כשהרבי משה היה מתפלל, היה זה ממש כאחד שמונה מעות. כל מלה ומלה הייתה נאמרת על ידו בלהט ובהשתפכו הנפש. אפשר לומר עליו את הפסוק: "ואני קרבת אלוקים לי טוב".

זכור לי שהחוג הסוכות התייחסו שומע אותו לومة כל הלילה בקול רם ובבדוקות נפלאה. איןני יודע אם הוא הילך לשון בכלל".

ישבות מרווחת לשם רדרות את ההתלהבות שבה הרוב אייזנברג השמע את דבריו אלה. ניכר עליו שהוא התרגשת מאוד בשעת אמרית הדברים. הוא גם הדגיש לפני שמעיו הטובי של רבי משה נזקפים במידה רבה לזכותה של אשתו הרבנית מרים ז"ל שבישלה עבור האורהים במסירות מופלאה וdagga לכל מחסותו של בעלה הצדיק.

כל שהרabb Aiyanbar המשיך לדבר אודות המשפייע זי"א, הוא נזכר בעבר ועוד סיפורים ועובדות מרגשות שקשורות אליו. לאחר שעשה ארכוה, נפרדתי ממנה לשלים תוך כדי שהוא מברכני שנזכה בקרוב ממש לראות שוב את דברי משה ואשתו הרבנית מרים זי"א בתחיית המתים כשיבוא מלך המשיח ויגאלנו ב Maherah בימינו אמן.

בשורות טובות

בסייעת דשמייא

ניתן להאזין לשיעור בדף הימוי ובפרשנה
השבוע מפי עורך העalon הרוב עדן ובר שליט"א
במערכת "קול הדף": 02-6400000

ישנים היום אנשי חסד, תלמידי חכמים וצדיקים שעובדים את ה' במסירות. ואולם אצל רבי משה – הכל היה אצלו הוא היה תלמיד חכם עצום, איש חסד מופלא ועובד ה' בכל כוחו ונשנתו".

את הדברים האלה זכיתי לשמעו השבוע מאחד מזקני וחסידי בעלי ומנקני הדעת שבירושלים עיר הקדש.

שמו הוא הרה"ח רבי משה אייזנברג שליט"א. רבי משה עסוק במשך שנים ב奷נים בחינוך ילדי תשਬ"ר אחיה להעמידה דורות של ילדים אשר גדלו ונהיו לתלמידי חכמים ומרובי צי תורה בישראל.

הוא נולד בשכונת בת אונגרין בירושלים ובמשך שנים ילדותו התגורר בצד מוד לבתו של המשפייע הגה"ץ רבי משה ובר זי"א. המשפייע זו גרמה לו להכיר מקרוב את המשפייע המשך בעמוד האחרון

הדלקת נרות

ירושלים:	5.02
תל-אביב:	5.17
חיפה:	5.07
באר-שבע:	5.55
רביינו תפ":	5.17

לקט של הדברים הכתובים בגלגולות שמעו ותחי נפשכם להשיבו נdry

בсадות קלותות שמעו ותחי נפשכם להשיבו נdry

טל-אביב: 5-5828284 להשייא: 02-

את העalon ניתן לראות בע"ה

www.veber.co.il

כל המעניין לקבל את העalon "שמעו ותחי
נפשכם" למיל שלו יפנה לכתובת המייל:
haravveber@gmail.com

שאלות קצרות ותשובות בצדין:

1. מה הקשר בין שמות הפרשיות הסמכות זו לו?: פרשת תרומה, תצוה וכי תשא?

תשובה: ניתן לומר שהמסר של שמות שלושת הפרשיות הוא (כש) תרומה תצוה (لتת, תגיע בכך לדרגה של) כי תשא – הינו תתרומות על ידיך לדרגות נולות בעבודת השם.

2. מדוע הפסוק שפותח את פרשتنا מתחילה לדבר אודות בני ישראל בלשון יחיד (את ראש בני ישראל) וממשיך בלשון רבים (ונתנו איש כופר נפשו)?

תשובה: הפסוק בא לומר שכשעם ישראל יהיה בראש אחד (הינו באחדות), יהיה זה כופר נפש עבורים.

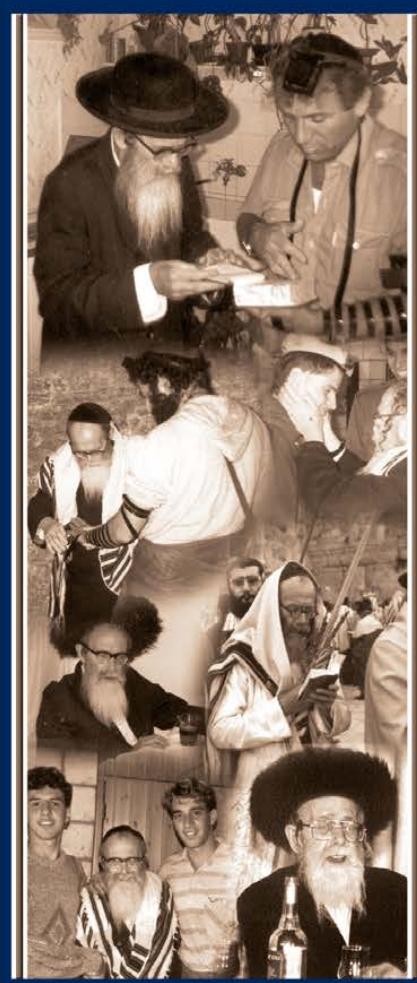
3. מה הקשר בין פרשת כי תשא לחוג הפורים שנחוג במצוד לה?

תשובה: פרשتنا נפתחת בפסוק "כי תשא את ראש...", הינו שעליינו להעלות את הראש שלנו להשם והרי ידוע שב חג הפורים אנו צרכים להקריב את הדעת שלנו ולהגיע לדרגה של עד שלא ידע וענין זה מרומז איפוא בתחילת הפרשה.

דבר אחר בעניין הקשר של הפרשה לחוג הפורים – פרשتنا פותחת בעניין מחצית השקל שצורך לתת, ידוע שאחת מהמצוות שבפורים זה נתינת מתנות לאבירונים, והסיבה שצורך שענינים ועשירים יתנו דוקא מחצית השקל היא גם בכך לטשטש את ההבדלים בין מעמד העשירים לעניים וזה קשור גם למצות משלווה המנות בפורים שמטرتה להחדר אהבה ואחותה, שלום ורעות בין כל שכבות עם ישראל.

ה' ועובדתו ולכן נקראים בשם "בריות בעלמא", צריך למושcn בחבל עבותות אהבה, וכולי האי ואולי יכול לקרבן לתורה לעובdot ה". וכל זה מרים בעבודות הקטורות, כי הרי החלינה נמנית בין סממני הקטורת, לממדנו "שלא יקל בעינינו לצרף עמוanganot העניותנו ותפלותינו את פושעי ישראל" (לשון רשי" שמות ל"ה) ומשום כך ניתן לדוקא כתה כהונה על מזבח הקטורת.

כששואלים אותם לעתים קרובות מהיכן יש לך כל כך הרבה סיפורים על הגה"ץ המשפייע רבי משה ובר זיע"א, אני מסביר שבכל מקום שאני הולך, אנשים מדברים איתי על הרוב הצדיק הזה, וכך מתגלים סיפורים ובטים שלא יודיע לך ראות או. אנו מתפללים לה' יתברך שבגלויות הבאים לא נצטרך לספר עוד סיפורים – כי הוא יחוור אלינו ונוכל לראות אותו בח' חיתו כשיבו גואל צדק במהרה בימינו Amen. מצורף מקבץ תמונות של פועלו.

הוראה למעשה

ה אדם צריך לקיים מצוה גדולה שאין כדוגמתה והוא – לקרב רוחקים לאבינו בשבשים.

מצואה זו היא יותר גדולה מכל הקרבנות שנאמרו בתורה. וזה לשון האוה"ח הקדוש בענין זה: "אדם כי יקריב מכם, עוד ירמו לוצאות את אנשי חיל להשתדל לקרב לבבותם עם בני ישראל לעבותות ה' ולאה יקרה קרבן לה, כי על ידי חטא האדם יفرد הדבקות של ישראל עם אביהם שבשים, דכתיב: "ואתם הדבקים בה" ויהיו נבדלים ומרוחקים מהשכינה, והאדון ב"ה יקפיד כביבול על הדבר ויתואה לקרב אוטם אליו, גם להעניש למעלים לכל הרחוק ולקרב לבו, גם להעניש צווה ה' עין מהדבר. וזה לך אותן אשר צווה ה' להתחיל ממוקדשו והגדיל שכר המזקה, כמו אמר התנא: "כל המזכה את הרבים – אין חטא בא על ידו", כי ישרנו ה' משגינויים והם הדברים הנאמרים כאן. אדם – דקדק לומר "אדם", לשון חשבות כתוב ואמר: "כי יקריב" ואת מי יקריב, פירש הכתוב ואמר: "מכם" – מן הפחותים שישים בהם אשר פשעו בה' ויאמרו לאל – סור ממנו ונתראחקו מדיקותיו ית', את זה יקריב ולזה יקרה קרבן לה, כי יקריב נצער מטעיו קודש לששו, ואדם זה – אין צורך להביא לא נדר ולא נדבה, גם אין מציאות להביא לא חטא ולא אשם, על דרך אומרים ז"ל: "כל המזכה את הרבים – אין חטא בא על ידו" ואם אין שוגג, אין קרבן. ואחר שגמר אומר מעשה קרבן הנכבד והמעולה, אמר – "מן הבמה וגוי תקריבו את קרבנכם", דבר זה ישנו בכל אדם כי לא כל ישיגו בחינת – רבים השיב מעון".

המקור בפרשה: "ועשית מזבח מקטר קטורת" פירש רשי": "וזר חב סימן הו לא לכתר כהונה". אפשר לומר שהסתיבה לכך שהיא כתר כהונה ניתנן דוקא על מזבח הקטורת, הוא מפני שמדתו של אהרן הכהן הייתה – "אוהב את הברית ומרקbn לتورה", כדאיתא בפרק אבות. ואיתה באבות דרבינו נתן: "רבי מאיר אומר, מה תלמוד לומר – "ורבים השיב מעון"? כשהיה אהרן מהלך בדרכו ופגע באדם רושע ונתן לו שלום וכו' נמצאו אותו האיש מונע עצמו מן העבירה". ועיין מה שכתוב בספר התניא (פרק ל"ב) וזה לשונו: "הוי מתלמידיו של אהרן – אהוב את הברית ומרקbn לتورה, לומר שאף הרוחקים מהתורה

לעילי נשמת האשה החשובה מרת שרה גולדה קופמן ז"ל בת הרה"ג רב אלימלך ובר ז"ל

לעileyi נשמת הרבנית הצדקנית שהייתה מפורסמת במעשי חסידיה הכהרים – מרת יהודית רובינשטיין ז"ל – נפטרה בו' ניסן תשע"ג

המן היהודי

השני כשהדיבור ניטל מפיינו. תוך כדי עמידה הוא מפנה את ראשו כלפיו לא שמע כלל את מלים אלו, והור באתניות לחדר הסמוון.

הקהל מותפזר איש לדרכו וגם אני חזר לבתי.

*

למחרת היום מתפקידים על דלת ביתי. שוטר נכנס ומוסר כי הקומיסר פקד עליו להזכיר לפניו, ומיד! בבית כמה מהומה. כולם פכו את ידיםם – אבוי לנו, המן הרשע! מן הסתם שוב איזו עיליה חדשה! אהה, רבונו של עולם, מתי סוף סוף כבר נטאפר ממנהו?!

ברגע שמבטי נתקלה בדמותו, נרתעת לאהורי וכמעט שמאפי נפלטה עצקה תדהמת

במוחי התחליו להתרוצץ מחשבות שונות. לא ידעת את עצמי מרוב מבוכה, וכי מה בעצם רוצה אותו רשות מני?! הרגשת ישראלי מטאפר מעומס. חטפתית את מעילו ויצאתני במרוץה.

כשהשתחתי את הדלת קידם את פני הקומיסר, בכבודו ובצומו. ברגע שמבטינו נתקלה בדמותו, נרתעת לאהורי וכמעט שמאפי נפלטה עצקה תדהמת: "או!"... הוא רמז. בידו ובצדדים כושלים נכתשי אחוריו אל לשכתו. הקומיסר התישעב על כורסתו והצבע על כורסה סמוכה. אני נשען על קצה הכסא וכולי הרוגשה כי עוד רגע קט ואני מודע ונופל ארצה.

מבטו נח עלי. לפעת הוא פונה אליו:

האם תכירני?

ידי רועדות ושינוי נוקשות זו זו. א... א... דו... דו... ני... ני... ה... ה... נ... נ... ב... ב... בראות הקומיסר את האימה והפחד שתקפאה אותי בהצגנו לפני את שאלונו הראונה, הפציר כי שאודע, אין לי מה ללחוץ, הוא מבטיח לי בהן צדקו שלא יארע

לי שום רע, אדרבה...

דבריו אלה הרגיעו אותו במקצת והתישבתי בהרבה על הכסא המוצע לעיל ידו, ניגבתי את הזעה שנגירה על מצח ואזרת עזוז להאזין לדבריו ולסדר את דבריו בניחותא.

בקשתי להתנקם בך יהודים, בעיקר מאבי האוצר. מודיעו הוא שונא את היהודים?

הקומיסר השתעל קלות וקירב אליו את כורסתו. קודם כל – פתח – אני דורש מך כי כל מה שתשתמש فيه ושראית אתמול ישאר בינוינו. אף אחד, התשמע? אם לשום נברא בעולם אסור לך לגנות? ההבנתאות? אם כן, הב לי את ייך!

הוושתי לו את ייך, שעדין לא הפסיק מלroid על אף האמצ שארותי בנפשי, והבטחתי לו בהן צקי. הוא קם מכסאו, תחבק ידיים לתוך כיסי מכנסיו והחל מפשיע בתוך החדר בצעדים גולים. ושב נערץ לדי בחולון, והקיש באצבעותיו בעצבנות על גבי המשמה ומוביל להסביר את ראשו התחל הפליט חזאי מלימ, קטיע משפטים, כאילו היה מדובר בינו בין עצמו.

אני – אמר – הנה מושמד... מודיעו המרתי את דת? – זה סיפור אורך, השטמתי כי בקשתי להתנקם בך יהודים, בעיקר מאבי האוצר. מודיעו הוא שונא את היהודים? מה לו ומהם? – מודיעו שנאו אותו? למה נטפלו אליו?

המשך בעמוד הבא

קריאת מגילה במסקובה לעיני כל בימינו

בהעיפוי מבט על בעל הבית חשתי כעיןDKירה בלבד, אע"פ שלא ידעת שום סיבה לכך. הברנש שהופיע בחדר בבעל הבית, נכנס לכמה דקות לחדר סמוך בו נמצא את היולדת, ובוחפיו שנית על מפתן החדר, רמז לשם "לזר" את הענינים.

המשמש הדליך את הנרות והעמיד שני כורסאות ליד החלון.

בן רוגע נעלם החיק מעל שפטיו ופניו לבשו אורשת ציניות

סנדק! – מכריו המשש וקוולו מסלסל בגונג. מבטו נח על פני סביביו כאילו תר אחרי הסנדק. ברואתו שאר אחד לא נענה. מתכבד הוא עצמו מבעט מיובל הבית. כל אותן רגעים לא הרטתי את מבעט מיובל הבית. דמותו התמרה, העינים המטורוצצות בחוריהן, שפמו העבות והמסולסל, ובכל כל לשותו מוכרת לי היבט, ודונה מי רק אטמל או שלשים ואיתו. נראה לי לא פעעם ולא פעמיים שוחחת עמו. מנין הוא מוכר לי כל כך? היכן ראיינו בכל זאת? אימתי שוחחת עמו?!

בעל הבית התעטף בטלית מרופפת ובן רוגע נעלם החיק מעל שפטיו ופניו לבשו אורשת וציניות. העינים היוקדות כאילו כובו וענטת תוגה תפסה את מקומו, קומתו התמרה והאמיצה כאילו שחה בהכנע, משל תנכופה תחת נטול של צער סמי ובלתי נראה.

חרש, בקול כמעט בלתי נשמע ברך "להכניסו בבריתו של אברהם אבינו". כשההמש העומד מאחוריו אומר לפני מהלה במלחה, שהחיהנו. וירא שם ביישראלי.....

זה טוב! מול טוב!

המשש מחלק לכל הנוכחים מן הקיבוד הקל, מוחג כסותות יי"ש ומגשים לכהל.

לחיים, בעל הבית! – רועמים הנאספים בגילופין – יtan השם יתרברך ותזכו לגדלו ולהחנו תורה להופה ולמעשים טובים!

לחיים! – אני מושיט את ידי לעל הבית. משומ מה רועדת די ופעימות לבני מגבירים את הקצב כלמלות בזול. להרים, לחיים – הוא עונה בקול חלושה והד מבטאו כאידיש בעפי הגוי. הואلوحץ את ידי בחזקה ומבטו חזור לתוך תוכי.

נדמה לי כי אי פעם שמעתי, "סיליחה, האם לא דראיini... כמודמוני ש..." – אני מממל בקושי ומטבטי נתקל בדמותו, אני מוסיף להסתכל על חזותו ההורק ומחוויר מרגע לרוגע. הוא מוחליק באטיות את ידו מtopicidi ונשאר עומד נבוך. שנינו עומדים ומסתכלים אחד על

ונא ישראל מובהק ורשע גודל היה הקומיסר
בעיר מולדתי. אמרו עליו כי הוא יהודי
שהשתמד אבל לא היה אישור לשומו ז. תושבי
העיר יהודית כינו אותו לא פחות מאשר "המן"
הרשע".

צרות צורות סבלו ממוני יהודי העיירה. בראשיה הופיע ברחוב, פרצה מהומה גדולה ובהלה עזה תקפה באנשים: הנה, המן הרשע בא!

נשים רוכחות ומכולטות הדלה בצדיהם הנורומות, סוחרים סדקית שעמדו בצדיה הרחוב ובקשו להרוויח כמו פרוטות להביא טرق אל ביתם, הרימו רגלייהם ונפכו כל עבר בריצה מטורה, כשאימת מות נסוכה על פניהם המבוהלות. הם נדחקו מיבער סמוכה או בסדק חניות או שרצו לא כל מטרה, העיקר להתרחק כמה שאפשר מהרעשה הזה.

היום שמד אני לנער ברית מילה, ארושים לפניכי תותבת מגורי

ברגע בלתי צפוי היה הקומיסר מופיע לפתע, מיד יומם ומטיל לאורך רחוב היהודים, מאייך ונוגש ביחסים המנסכים סוחבים בדש בגדם, רושם דוחה"ת, בזוק ומוצא חתאים עזונות וירוד לחיהם. אנחנו היהודים ועמוקם בקרב התפללו אל ה' שירחם עליהם ויפטר אותם מועל של רעש מרושע זה.

יומים לפני פני הפורים הזומניתי לבירת מילה – אני הייחי המוחל בעיירה – בסתמה מרוחקת בקצה העיירה הובאתתי לבית גדול, לדירה אשר בקומה השלישית. החדרים אינם מרווחים היבטם בסגנון מודרני. אולם איש לא נראה בביתו. שמש מסכן מבית הכנסת סמוך לעוסק בהכנות לבירת המילה, פורש מפה צחורה על השלחן, מעמיד שני פמוטי נחושת קטנים ותוקע בהם נרות, בקבוק יין"ש ומণי תרגינה, כמה עוגות וαι אלה דגים מלוחים.

ואיה בעל הבית? אני פונה אל השמש. בעל הבית? – מושך המשש בכתפיו ונעוץ بي מבטו, כאילו גם הוא תוהה ומקש פתרון – כנראה שמיד יכנס!

ומה שמו כי אדע? אני מכיריו – נעה השמש – בשעות הבוקר, כשבמדתי לנעול את דלתות בית הכנסת, הופיע יהודי, לבוש הדר, מן הסתם אורה, לא מוקמי, מדבר באידיש רצוצה, והוא פונה אליו: היום עודן לערוך בברית מילה, ארושים לתונך את כל הדרוש לבירות, מוהל, מנין, נרות וכיבוד קל, תבוא על שכך משלם.

המן, מי! – נגע המשש ממוקומו ויצא את הבית ביריצה ואני נשרתי לבדי. תוך כדי מחיצת השעה הדלת נפתחת ושירה של היהודים, מכל המינים, נשפכת פנמה, על גלון חובש מצחיה מרופפת שמויה מעלי עייון, סבל הנושא על כתפו חבלים עבותים, חנוני, וכובעו דבוק בקמיה ועל חלוקו כתמים מרובים, רוחל ומכולתו תחת בית שחי, ועוד אי אלה יהודים שנקרו אותה שעה ברחוב הסמוך.

אחריוcame דקotas מופיע בעל הבית. גביה ומלא בשר, בגול העמידה. פנים מגולחים ושפם עבות ומרקוזל, לבוש תליפה שחורה מהודרת. על שפטיו מרוחפת בת חוק קלה, ועיניו הנוצצות מסתכלות מבטב חזדי וחשدني בפני כל אחד מהונוכחים.

עורו?
ליל פורים.

אשר שמחת החג נסוכה על פני רחוב היהודים, ובתווך הבתים פנימה מסובים כל אנשי המשפה מסביב לשולחן ערוך, גודש במאכלים ובמשקאות, עורכים את טענותם פרויטים בצווותא, וועסקים בספרוי הנשים והונפלאות שנעשו לאבותינו בימי העם ובזמן זה, התפשטה חיש מהר השמועה וערבה מבית לבית ומפה להither.

המן הרשות נתפרק בשבץ לבי' המן הרשות מת! הרוחב היהודי נזדעזע מרוב התרוגשותו. הידיעה גורמה יותר להשתלטותם מאשר לשמחה. הייתה הרגשה כי משחו מופלא או רע כאן. הלב ניבא על סוד כמסוי אלולטלן אל-זרעאל

לא הורגשה שמחה לאיך. כולם הפטירו במנוד ראש: חבל מaad, שהמן הרשע מת, יתכן ובמשך הזמן אפשר היה לברוח מכאן ולבוא לטלטול ווילג'ר.

ובבלי גמליה המכחשה: כי הלב היהודי הוא שפקע, הניצוץ היהודי שניצעת אצלו על ידי קיימים המצויים, התלקח בכל גוףו, האש ליהטה בקרבו ומאהר שבכל לבו, מידלקח אותו אליו האלקים כשהוא מזוכן וטהור, שהוא יכשל בחטא, כדי שנשנתתו תשוב למקור מחצבתנה, זכה וטוהרה.

נפחה את נשמהה. היא הפיצה בו והשביעה אותו
למול את הבן שיוולד להם ולגדלו כיהוד. הוא סייר
בתחליה, ונאבק קשות בעדתו, קשה היה לו להחליט
אולם גברו עליו דבריה והוא הבטיח לה בשבועה.
הקב"ה הושיט לה את עזרתו והכל עבר בשלום, וגם
הוא - לא הבהיר את דבריו.

הפנה את ראשו מהחלון ומדד אותו במבט הדרומי – המשיק – כשנודמתנת "שם" הכרתיך מיד, ומתחוק שראיתני במבט צמוד אליו, הבנתה שגס אתה הרכנתני. חששותי גברו שמא תדריף את הידיעה, ולכן שלחתיו אחריך. אני עומד על דעתך בתוקף שהענן לא יodium לאך אחד. הבטחתיו בהן צדקך ואני רוכש לך אמונה מלאה!

היה סמוך ובטוח, אדוני הנכבד, כי סודך לא יצא מפי החוצה – אמרותי מותוק הכנעה יתרה. אתה מרזען – הבושע לדבר אחרי ייְשַׁעַי בברכוביץ

בשוחה אינו מפסיק מლסל בשפה, שונא אני יהודים, כלומר אני שונא אותך במיוחד, אלא שבקשי להנתק מהם. מדוע התיחסו אליו בצהורה כה אכזרית?! מדוע הפליאו בי את מכות?! אלם אתה מול, משוחה נעלם עז בקרבי. איני יודע מדוע? שמא הטקס, הטלית, הלחימם עם יהודים עודרו בו נשכחות ופרטו על נימיות סמוים בלבי, והרשות נחרט עמו, עמוק... אני יודע... מהווים והלאה... לא, יותר לא Auswahl כל עלייהדים. כל אמיט שתזדקקו אליו, עשרה, להטיבם מישור וכדומה, דלתי תהייה פתוחה ואזני תהינה קשורות. אלם אל תשכח את תקיעת הכה ואות הבשורה.

תענית אסתר

ברחוב היהודי שנון ושמחה, חدوות חג ועלויות יתר מורגש על פני האנשים. ריחות נעימים של מימי מאפה טריים נישאים באוויר, עקרות בית ומשרתות מתהרצחות בשוק ובידייהם סלים עמוסים מכל טוב. ילדי חמד משותבבים ברחוב וצלהתם נשמעת למרחוק. בחלקם מחזיקים רعشנים בידייהם ומריעישים תבל ומלוואו. רוכלים עס סלים מלאים פרי הדר ממלאים את כל הרחוב וחוסמים את המעבר. בכל פנה אפשרית עומדים תגרונים ומצלכי פורים על מדפיים.

תפוזים! תפוזים! קנו בזיל הזול! לכבוד פורים!
מסוכות! מסוכות! רעשים! רעשים! ט-ר-ר-ר-ר-ר-ר!
סוכריות בזול! בזיל הזול! קנו סוכריות לכבוד פורים!
שאון והמולה בשוק. תרגנים מכריזים על שhortות,
בקולי קולות. ולפתע...

המן הרשעו המן הרשע בא! – עברת הרינה בשק
ואתה נגומין והולכים קולות החדו המכוירים. הבלה
אווזת בכל. רוכלים, תרגונים, סוחרים, חוטפים את
מרוכלם, פורחים בריצה מטופת ונופשים, לכל עבר.
אולם – מה אירע פתאום? המן הרשע חולף עבר
בנהחת ואני נוגע באיש, אינו מאיים ואני מבירח את
הרוכלים. להיפך, הוא מנפנף בידו אל עבר הבוחרים,
אשר כל עוד נשמתם באפס, לבלי ריאו מנו, לבל
ייפחדו, אין להם כל סיבה לברוח כי לא יאונה להם
כל רע.

הרכלים המשכנים והתגרניות וסתם סקרים שנאספו בשוק, עומדים משותומים ואינם יכולים להאמין למראה עיניהם. וכי ככל יתכן שהמן הרשע לא יגוע באיש?! רק לzon חמץ לו, כנראה. דומה והוא מבקש להעתיל יהודים שנואו נפשו, אבל בכל זאת עובדה היא, המן הרשע לא רשם שם זו"ה, האמנם החליף

כן, הוא זוכר, הכל הוא זוכר, כאילו כי עדיין עומדים
לנגד עניינו התמונה מפטירת אמו. חבל, כמו אהב
אותה. תמיד ישבה על מיטתו ובכחתה. אבא צעק והיא
מתיפחת. מאז היראה מרובה הייתה ברכיה, ונטרה
מבחן ברכיה.

אבבי תמיד רעם, הכה, נהם ומלמל לעצמו. נשא אשתו, השניה מתו ממלול, הוא זוכר אותה. את אמו החורגת, היחס שלא אלינו היה רע מאד.

ולסן הרבietenיו לו, מתחת לאזו השמאלית עדין יש
אלקט, אביו הפליא את מכותיו, הפלו ארצה ודרשו
ברוגלי, אמו צבטה בברשו וקראה ממנה קרוועים, כל
גוווי היה מכוסה בסימנים כחולים מרוב הכאלה, ואך
מנשא ממנה איגרל.

ונכו, הוא היה "פרא אָדֵם" ועוד גרווע מזה, ובכל זאת
הציגו במקוטטי.
הילדים הציקו לו, התגוררו בו ואף הכו אותו. פעם גנב
בשוק כען, הרעב החיך לו, לא אבו למחול לו. כל מי
שנקרה בדרכו באוטו רגע הויסיף לו רצואה. חמתו
התלקחה והוא ברח אל השקיצים בקצת העיירה ואכל
מןthem. אביו מצאו, כבל דיזו ורגליין, הנחית עליו במוט
ברזל, וכמעט שריצו נפש. השקיצים באו לעזרתו, חטפו
את המוט ופצעו את אביו.

**בתוך החשיכה נדמה לו כי אמו נצבה על ידו
ומתיפחת, חזונות נוראים עבורי לגוד עניינו**

בערב ברוח מן העירה. לפניו כן הספריק להשליך כמה אבני לוחן בינוו של המלמד באגורופים קומוציים ונשבע לנוקם את נקמתו מכל היהודים גם יחד. גלי התהalk מכפר לכפר ומעיירה לעיירה. בכל מקום שהגיא התרועע עם הגויים וסיפר להם את כל הסבל והתלאות שעלו בחילקו מידי אחיו היהודים, ואת השנהה שרוחשים לו, בגלל שהוא מתרועע עם השקטים ואוכל מפתה, והוגיים היו נותנים לו לאכול ולשותות גם צדה לדרך לקבל מידם.

זה ביל הורפי אחד, עופל יסאה את פני הארץ
וגשמי עז ניתכו ארצתה בלילה ברקים ורעם.
לבדו ברוך, בודך, בדרכו מעיריה לעיריה. בתוך החשכה
נדמה לו כי אמו נצבת על ידו ומתייפחת, חזונות
נוראים עברו לנגד עיניו. בשתי ידינו נחוא על עץ סמוך
שלא יمعد הארץ. פחד מות תקפתהו ורגשי חרטה
עומקים על בלבו.

למחזרה הום הרץ מכתב אל אביו, תינה לפניו צורתו
וסובלתו וקיבול על עצמו להזיר מדרכו. אך לא קיבל
מענה. חזר וכותב שניית וט מכתבו זה נשאר ללא מענה.
יחס השתייה העלה את חמתו. ובאותו יום החל אל
הכומר והמרי את דתנו.

הפסיק את שטף דיבורו ונשתחק לרגע. ושוב הקיש בעצבנות על דפנות החלון.

ומה קרה להלהה? – הספור ממש. עברו עליו ולגלוים
רבים, נתקבל למצויר אצל פרץ עשיר, גויס לצבא,
התקדם ועלה בדרגה, ושוב עלה בדרגה נוספת וככל
תפקיד בכיר, עד שהגיע למשרת רמה זו.
יהודים כולם הם שנואין נפשו. למעשה אין הוא שונא
אוכנים, וכי بما הם אশמיים? אולם הוא הרי נשבע
לנקום בהם, ללמדם לך, שיפסיקו להכוות באכזריות
כה גדולה.

לפני זמן קצר נשא אשה. איךו צעריה היה? עדינה נפש ולב טוב. מהיכן היא? – לא מעنين לאף אחד! נישוא בבחבא ובנו את ביתם.

כשהשתו עמדה לילדת היה מצבה מסוכן מאד וכמעט